

TŘI

Měl jsem si vzít tubu s morfinem.

Zapadám do sedačky a je to, jako bych se posadil na obláček, nebesky pohodlné. Cítím vůni kůže a rozinek. Takové auto chci, ale nikdy si ho nekoupím. Řídit umím poměrně dobře, ale nemám řidičák a auta jsou nebezpečná. Poznávачka a doklad o vlastnictví nejsou úplně nejlepší, pokud auto stojí na špatném místě a lze ho identifikovat. Já si prostě kupuju jízdenky na hromadnou dopravu. Ten, kdo není vidět, neexistuje. A kdo neexistuje, toho nemůžou chytit.

V autě fouká klimatizace a je tu tak chladno, že se mi ježí vlasy v zátylku. Muž přede mnou je o něco starší než já, ale pravděpodobně ne o tolik, kolik si myslím. Má na sobě černé džíny a mechově zelené, upnuté tričko. Je opálený a má hladkou kůži, černé vlasy a hrozně hezké strniště. Chtěl bych se ho dotknout, ale pochybuju, že to je dobrý nápad. Vůbec nevím, odkud tohle nutkání mám, že se chci lidí dotýkat. Možná to je pozůstatek z dětství. Nebo jsem zaostalý, na morfinu závislý Lennie z novely *O myších a lidech*.

Mužův obličej je plochý a tvrdý, jako moje podrážka. Jsem si jistý, že bych se ho měl bát, ale ten pocit jsem už dávno pohřbil někde v sobě. Hypnotizuje mě prsten. Šoféra představuje jenom široký, tlustý zátylek. Do obličeje mu nevidím.

„Někam nás odvez, Micku.“

Ten hlas je temný a připomíná mi tlumené hřmění. Tlustý zátylek, který se očividně jmenuje Mick, startuje a kola zaskřípějí.

„Tak. Vincente.“

Muž vedle mě vrtí hlavou, svaly na jeho krku vypadají pod kůží jako tvrdé kolejnice. Má tak bílé zuby, že je v životě nemohl používat k ničemu jinému, než aby se smál.

„No?“ ptám se.

„Máš štěstí.“

„Já to tak úplně nevidím.“

„To chápu.“

Má hezký přízvuk, téměř nepostřehnutelný, ale zní to, jako by si hrál se souhláskami a myslel na nějakou melodii, když mluví. Má silné rty a znervózňuje mě. Jak jsem řekl, měl jsem si vzít tubu s morfinem.

„Myslím, že jsme se ještě nepotkali,“ říkám.

„Ovšem, promiň. Pastor.“ Podává mi ruku.

„Jmenuješ se Pastor?“

Zdvihá obočí, dost úzké a krásně tvarované. Řekl bych, že si ho vytrhává, a chce se mi z toho kýchnout.

„Jo,“ odpovídá.

Dívám se z okénka, cítím se nejistě. Ten člověk je až příliš uvolněný, moc se kontroluje. Je jako burzovní makléř s motorovou pilou v portfoliu. Slyšel jsem o něm. O Pastorovi. V pyramidě podsvětí zaujímá vysokou pozici, možná tu nejvyšší. Při několika příležitostech kolem mě proplul, ale jen jako jméno nebo vystrašené šeptání, nic víc. Získal jsem dojem, že ho nejde zahlédnout, nejde se ho dotknout. Teď vedle něj sedím, což je neuvěřitelná situace, a to mě znervózňuje ještě víc.

„Máš v bytě dívku,“ oznamuje Pastor.

„Jo, já vím.“ Vybavuju si její obličej, Pastorův prsten a modřinu na její ruce, velkou jako pěst. „Mariu.“

„Jo, to je možný. Její jméno není podstatné.“